

Sygn. akt I KS 16/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Z. U.**

oskarżonego z art. 310 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 maja 2022 r.,

skargi prokuratora Prokuratury Okręgowej w W.

na wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt IV Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...],

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę;

**2.obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...],
Z. U. został uznany winnym tego, że:

I. w dniu 19 kwietnia 2020 r. w J. – L., w rejonie oławskim puścił w obieg
podrobiony banknot o nominale 100 zł dokonując płatności wymienionym
banknotem za zakupione dwie butelki piwa o łącznej wartości 4,69 zł w sklepie
spożywczym R., tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k.;

II. w dniu 19 kwietnia 2020 r. w J. – L., w rejonie o. usiłował puścić w obieg podrobiony banknot o nominale 100 zł dokonując płatności wymienionym banknotem za paczkę papierosów w sklepie spożywczym R., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę sprzedaży towaru przez ekspedientkę, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k.

- przy czym Sąd Rejonowy przyjął, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. to jest przestępstw z art. 310 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych; na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 19.04.2020 r. godz. 13.38 do dnia 20 kwietnia 2020 r. godz. 16.13, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, kwestionując prawidłowość oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji uznania, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 310 § 2 k.k. oraz znamiona usiłowania takiego czynu podczas, gdy oskarżony nie miał świadomości, że banknot który znalazł w parku jest nieprawdziwy.

Podnosząc niniejsze wskazał na wyjaśnienia oskarżonego potwierdzające, że swoim zachowaniem nie zmierzał bezpośrednio do popełnienia czynu zabronionego, nie miał świadomości, że banknot, który znalazł w parku jest podrobiony, bowiem dopiero podczas zatrzymania przez Policję powziął informację o tym, że posłużył się banknotem, który nie jest prawdziwy.

W następstwie rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy w [...] w dniu 2 lutego 2022 r., sygn. akt IV Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, wskazując na konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości poprzez wyjaśnienie rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego oraz ustosunkowanie się w sposób merytoryczny do

treści zeznań jedyne go świadka M. K., dokonania stosowanych rozważań i w oparciu o nie wydania prawidłowego wyroku.

Skargę na wyrok Sądu II instancji wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej w W., kwestionując zasadność wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga jest niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, prowadząc kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Dlatego też słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, iżby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek była podstawą uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II KS 3/17, baza orzeczeń Supremus).

Drobiazgowa analiza pisemnych motywów orzeczenia Sądu odwoławczego pozwoliła poczynić ustalenia stojące w zdecydowanej opozycji do stanowiska zawartego w skardze oskarżyciela publicznego. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie wydanie wyroku kasatoryjnego nastąpiło z przyczyn określonych w art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. z wyraźnym wskazaniem, że zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w instancji *a quo* (s. 5 uzasadnienia SO). Powyższe stwierdzenie przesądzało w zasadzie o tym, że orzeczenie Sądu odwoławczego nie zapadło bezpodstawnie. Wobec tego, że procedowanie Sądu Okręgowego w W. w zakresie, w którym wykazał, że braki w materiale dowodowym były na tyle istotne, iż ich sanowanie nie mieściło się w

kompetencji Sądu odwoławczego do ich uzupełnienia, wzbudziło zastrzeżenia oskarżyciela publicznego, trzeba przypomnieć, że uznaniu zasadności podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie musi towarzyszyć prowadzenie własnego postępowania dowodowego ani też dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób wymagany od sądu pierwszej instancji.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę, że orzeczenie Sądu odwoławczego znajdowało podstawy w art. 437 § 2 k.p.k. *in fine* k.p.k., i stwierdzając poprawność zastosowania przez Sąd Okręgowy tego przepisu, należało skargę oskarżyciela publicznego oddalić (art. 539e § 2 k.p.k.).

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania skargowego.

a.S.